

59 זמן להקרבתם, כגון פר העלם דבר ושעירי עבודת כוכבים לציבור או
 60 בכורות ליחיד, **הָקָא וְהָקָא** - כאן וכאן, בין בבמה גדולה ובין בבמה
 61 קטנה, **לא קרב, והרי מעשר פתמה מכלל חובות שאין קבוע להן**
 62 **זמן הוא**, ועל כן לדעתו אינו קרב בבמות, **ואיתקש** - והוקש **מעשר**
 63 **דינן למעשר בהמה**, שנאמר (דברים י"ב) **עשר תעשר את כל תבואת**
 64 **וצרף היצא השדה שנה שנה**, ומהאמור **עשר תעשר** דורשים
 65 שבשני מעשרות הכתוב מדבר, אחד מעשר בהמה והאחר מעשר
 66 דגן, ומדיקש זה למדים שכשם שאין מקריבים מעשר בהמה בבמה
 67 כך גם אין צריך להביא אליה מעשר שני, וזהו טעם המשנה שלא
 68 כתבה מעשר שני נאכל בנוב ובגבעון.

69 שואלת הגמרא: **מִכְּלָל** - האם ניתן ללמוד מהדברים האמורים
 70 **דְּרַבִּי יְהוּדָה** הסובר שבבמה גדולה קרבו גם ליחיד חובות שאין
 71 קבוע להם זמן, **קָרַב מעשר בהמה בנוב ובגבעון**, והוא הדין שנאכל
 72 שם מעשר שני. משיבה הגמרא: **אין** - אכן כן, **דְּהָאִמֵר רב אדא בר**
 73 **מתנה, מעשר שני ומעשר פתמה נאכלין בנוב ובגבעון דרבי רבי**
 74 **יהודה**.

75 מקשה הגמרא: כיצד נאכל בהן מעשר שני, **וְהָא בְּעֵי בִּירָה** - והלא
 76 הוא צריך להיאכל כנגד המקדש דווקא. מתרצת הגמרא: **וְלֹא תִּנְי**
 77 **- והאם שנה רב יוסף, שאל שירות הן, כלומר, בשלושה**
 78 **מקומות שהיה אהל מועד היה נחשב כמקדש, שילה, ונוב ובגבעון,**
 79 **ובית עזלמים** - בית המקדש בירושלים. **הוא**, רב יוסף, **תני לה** - שנה
 80 ברייתא זו, **והוא**, רב יוסף עצמו, **אמר** - **ויפירש** לה לברייתא,
 81 שדבריה אמורים לענין **אכילת מעשר שני ואילפא** - ולפי שיטתו
 82 **דרבי יהודה** שנאכל בנוב ובגבעון, כאמור, שטעם הדבר הוא משום
 83 שהן נחשבות כבירה.

84 שנינו במשנה: **בְּאֵי לירושלים** [וכו'] נאסרו הבמות ולא היה להן
 85 היתר, והיא היתה נחלה.

86 הגמרא מביאה ברייתא המביאה מחלוקת דבר: **תִּנְי רַבִּינָן**, נאמר
 87 בפסוק אודות היתר הקרבת קרבנות בבמה (דברים י"ב ט) **כִּי לֹא בָאתֶם**
 88 **עַד עֵתָה אֶל הַמִּנְוָחָה וְאֶל הַנִּחְלָה אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ, מִנְוָחָה**
 89 **זו שילה** (משכן שילה) **וְנִחְלָה זו ירושלים** (בית המקדש), **ואומר**
 90 **פסוק אחר (ירמיה י"ב ח) 'הֲיִתְּהָ לִי נִחְלָתִי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם, וְאוֹמֵר עוֹד**
 91 **הַפֶּסֶק שְׁלֹאֲחֵרֵי הָעֵיט צְבֻעַ נִחְלָתִי לִי הָעֵיט כְּכִיב עֲלֵיךְ, והכוונה**
 92 **לבית המקדש, ומוכח שנתכנה בשם 'נחלה', דברי רבי יהודה. רבי**
 93 **שמעון אומר, 'מנוחה' זו ירושלים ו'נחלה' זו שילה, ואומר פסוק**
 94 **אחר (תהילים קלב י"ד) 'זאת מנוחתני עדי עד פה אשב כי איתיתי,**
 95 **ואומר הפסוק שלפניו 'כי בחר ה' בציון אוה למושב לו, ומוכח**
 96 **שבית המקדש שבציון מכונה בשם 'מנוחה'.**

97 הגמרא מבררת את דעת רבי שמעון. מקשה הגמרא: **בְּשִׁלְמָא לְמָאן**
 98 **דְּאָמַר** - מובן הדבר לרבי יהודה הסובר שמנוחה זו שילה, תיינו
 99 **דְּכִתְיָב 'אל המנוחה ואל הנחלה', שהקדים הכתוב את המנוחה**
 100 **שהיא שילה לנחלה שהיא ירושלים, שאכן קדמה שילה לירושלים,**
 101 **אלא לְמָאן דְּאָמַר** - לרבי שמעון הסובר שמנוחה זו ירושלים ונחלה
 102 **זו שילה, אם כן 'אל הנחלה ואל המנוחה' מיבְּעֵי ליה** - צריך היה
 103 **הפסוק לומר, ולהקדים את שילה לירושלים. מתרצת הגמרא: הָכִי**
 104 **קָאֵמַר הפסוק, מה שמותרים אתם בהקרבה בבמות, הרי זה משום**
 105 **שלא מיבְּעֵיא** - לא זו בלבד שלמנוחה היינו לירושלים, **דְּלֹא מְמִיתוּ**
 106 **- לא הגעתם, אלא אפילו לנחלה והיא שילה, נְמִי לֹא מְמִיתוּ** - גם
 107 **כן לא הגעתם, וכך מתפרש הפסוק, כי לא הגעתם אל המנוחה**
 108 **ואפילו לא אל הנחלה שלפניה.**

109 הגמרא מביאה ברייתא ובה דעות נוספות בביאור הפסוק: **תִּנְי דְּבִי**
 110 **- שנו ברייתא בבית מדרשו שלו רבי ישמעאל, בשם רבי ישמעאל,**
 111 **זו זו, ומנוחה והנחלה, הכוונה בהן לשילה. רבי שמעון בן יוחי**
 112 **אומר, זו זו, הכוונה בהן לירושלים. לדעה זו לא נאסרו הבמות כלל**
 113 **עד שבאו לירושלים.**

114 הגמרא מבררת את דברי רבי ישמעאל ורבי שמעון בן יוחי. מקשה
 115 הגמרא: **בְּשִׁלְמָא לְמָאן דְּאָמַר** - מובן הדבר לפי רבי יהודה הסובר
 116 שמנוחה זו

1 הגמרא שבה לבאר את חשבון ימי נוב וגבעון. אומרת הגמרא:
 2 לעשרים שנה אלו יש לצרף את השנים שמאז ועד בנין הבית, **דְּכִתְיָב**
 3 **(מלכים א' ב' א) 'והימים אשר מלך דוד על ישראל ארבעים שנה**
 4 **בְּחֶבְרוֹן מֶלֶךְ שְׁבַע שָׁנִים** [וגו'] **ובירושלם מלך שלשים ושלש שנים,**
 5 **ונמצא שיש להוסיף על העשרים עוד שלשים ושלש, ובשלמה**
 6 **המלך כתיב אודות בנין בית המקדש (דברי הימים ב' ג' א) 'וַיִּחַל לְבַנּוֹתוֹ**
 7 **בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי בַּשָּׁנָה אֲרֻבַּע לְמִלְכוּתוֹ,** נמצא שיש להוסיף עוד
 8 ארבע שנים, ועולה סך כל החשבון מעת פטירת עלי שבאו לנוב, ועד
 9 בנין בית המקדש שאז תמו ימי אהל מועד בגבעון, לחמישים ושבע
 10 שנים.

11 ומסיימת הברייתא, נמצא ששְׁשִׁיתֵירוּ לְמִשְׁכַּן שִׁילָה מתוך ארבע
 12 מאות ושמונים שנה שהיו מיציאת מצרים עד לבנין בית המקדש,
 13 **שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁבְעִים שָׁנָה הָסֵר שָׁנָה אַחַת,** שהם שס"ט שנים.
 14 שנינו במשנה: **בְּאֵי לְנוֹב וְגִבְעוֹן** [וכו'] הותרו הבמות.

15 הגמרא מבארת את מקור הדברים. מבררת הגמרא: **מָאן הֵינִי מִיְלֵי** -
 16 מהו המקור לכך שאחר חורבן שילה חזרו הבמות והותרו עד שנבנה
 17 בית המקדש בירושלים, **דְּתִנְי רַבִּינָן**, נאמר אודות היתר הקרבה
 18 בבמות (דברים י"ב ח-ט) **'לֹא תַעֲשׂוּן כָּכָל אֲשֶׁר אָנֹכֶנּוּ עֹשִׂים פֶּה הַיּוֹם אִישׁ**
 19 **כָּל הַיֶּשֶׁר בְּעֵינָיו כִּי לֹא בָאתֶם עַד עֵתָה אֶל הַמִּנְוָחָה וְאֶל הַנִּחְלָה**
 20 **אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ, ביאור הפסוק הוא, 'אל המנוחה' זו שילה,**
 21 **ז'אל הנחלה' זו ירושלים, וכוונתו לומר שהיתר ההקרבה בבמות,**
 22 **שמקריב בהן את כל הישר בעיניו, הוא רק בעת שהיה אהל מועד**
 23 **בגלגל ועדיין לא הגיעו אל המנוחה בשילה ואל הנחלה בירושלים,**
 24 **כלומר שעדיין לא היה אהל מועד בשילה ועדיין לא נבנה בית**
 25 **המקדש בירושלים. ויש לשאול למה הִלְקֵן הכתוב, כלומר, למה**
 26 **הזכיר את שתיהן, שילה וירושלים, ולא היה די בהזכרת שילה שהיא**
 27 **מוקדמת לירושלים וכבר מעת שבאו אליה נאסרו הבמות וכל שכן**
 28 **שימשך איסורן לאחר מכן בעת שבאו לירושלים. והתשובה, כְּדִי**
 29 **לִיתֵן הֵיתֵר הקרבה בבמות בִּין זֶה לָזֶה, בין שילה לירושלים,**
 30 **שביאתם לשילה לא אסרה את הבמות לעולם אלא לאותה שעה**
 31 **שהיו בה, ובעת שחרבה ובאו לנוב ולגבעון היו הבמות מותרות, ועל**
 32 **כן הוזכרה גם ירושלים לומר שביאתן אליה חזרה ואסרה את הבמות**
 33 **שהיו מותרות קודם לכן.**

34 הגמרא מביאה משא ומתן בנידון אכילת מעשר שני בנוב ובגבעון:
 35 **אָמַר לִיה רִישׁ לְקִישׁ לְרַבִּי יוֹחָנָן, מעשר שני נְמִי לִיתֵנִי** - גם כן היה
 36 על המשנה להזכירו כמי שהובא לנוב ולגבעון. **אָמַר לִיה רַבִּי יוֹחָנָן,**
 37 **מעשר שני בגזירה שוה 'שם' 'שם' מְאָרוֹן קָא יִלְפִי** - למדו, שנאמר
 38 אודות אכילת מעשר וקדשים (דברים י"ב ח-ו) **'וְהִבַּאתֶם שְׂמֵה עֲלֵיתֶם**
 39 **וְזָבְחֶם וְזֹאת מַעֲשֵׂוֹתֵיכֶם וְגו' וְאָבִלְתֶּם שֵׁם לִפְנֵי ה' אֱלֹהֵיכֶם, ונאמר**
 40 **בהקמת המשכן (שמות א' א) 'וְשָׂמֹת שֵׁם אֶת אֲרוֹן הָעֵדוּת, ויש ללמוד זה**
 41 **מזה ולומר שְׂבִיִן דְּאָרוֹן לֹא הָוָה** - היה) **באהל מועד שבנוב**
 42 **ובגבעון, מעשר שני נְמִי לֹא הָוָה** - גם כן לא היה, כלומר, שלא
 43 נאכל שם, שאין אכילת מעשר שני נהגת אלא לפני אהל מועד שבו
 44 הארון, ולכך לא הובא מעשר שני במשנה כמי שנאכל בנוב ובגבעון,
 45 משום שאכן לא נאכל בהן.

46 חזר ושאל ריש לקיש את רבי יוחנן, **אִי הָכִי** - אם כן **פֶּסֶח וקְדוּשִׁים**
 47 **נְמִי** - גם כן נאמר שלא נאכלו בנוב ובגבעון, דְּבִגְזִירָה שוה 'שם'
 48 **'שם' מְאָרוֹן יִלְפִי** - למדים, שהרי בפסוק האמור נזכרים גם שאר
 49 קרבנות, שנאמר שם **'והבאתם שמה עולותיכם וזבחיכם, ונאמר**
 50 **דְּבִיִן דְּאָרוֹן לֹא הָוָה בהן, אינהו נְמִי לֹא הָוּ** - הם גם לא היו שם,
 51 כלומר, לא נאכלו בנוב ובגבעון, ומדוע נאמר במשנה שנאכלים. ועל
 52 כרחק שאין ללמוד גזירה שוה מהארון כלל, ושבה איפוא השאלה
 53 מדוע לא נאמר במשנה שמעשר שני נאכל בנוב ובגבעון.

54 **אָמַר לִיה רַבִּי יוֹחָנָן, יש ליישב את שאלתך באופן אחר, [דְּאָמַר לְךָ]**
 55 **הָא מְנִי** - מיהו התנא של המשנה, **רַבִּי שְׁמַעוֹן הִיא, דְּאָמַר** (לעיל ק"ח)
 56 אודות הקדשים הקרבים בבמות, **שֶׁאֵף צְבוּר לֹא הִקְרִיבוּ** בבמה
 57 גדולה **אלא פֶּסֶח וְחֻבּוֹת הַקְּבוּעַ לְהֵן** זמן להקרבתם, כגון תמידים
 58 ומוספים, **אָכַל חֻבּוֹת שֶׁל צִיבוּר, וכל שכן של יחיד, שאין קבוע להם**

1 מה עופות שאין המום פוסל בהן. דאמר מר (תמורה דף יד.) אין תמות וזכרות
 2 בעופות: זמן פוסל בהן. דהא רבינהו להו גבי פיגול בפי' בית שמאי (לעיל מד.) אלמא
 3 פסול בהו זמן: תורת זבח השלמים. תורה אחת לכל השלמים ואפילו לשלמי במה
 4 קטנה למה שאמור בענין ומה אמור באותו ענין זמן לתורה וזמן לשלמים ומחשבת
 5 פיגול דהא דאיצטריך לרבינוהו משום דאתי מבנין אב דהלן ישרף והוינא ישרף דלא
 6 יפסול דהא זמן לפיכך הוצרך לרבותו: לעשות זמן כמה קמנה כזמן כמה גדולה.
 7 לתורה יום ולילה ולשלמים שני ימים ולילה אחד ונותר נמי מפיגול יליף (שם) מגוש
 8 דעון ען וטמא נמי בהדיא פרשתא כתיב (ויקרא ז) והנפש אשר תאכל וגו':
 הדרן עלך פרת חטאת וסליקא לה מסכת זבחים

1 ומה עופות שאין המום פוסל בהן. דאמר מר (תמורה דף יד.) אין תמות וזכרות
 2 בעופות: זמן פוסל בהן. דהא רבינהו להו גבי פיגול בפי' בית שמאי (לעיל מד.) אלמא
 3 פסול בהו זמן: תורת זבח השלמים. תורה אחת לכל השלמים ואפילו לשלמי במה
 4 קטנה למה שאמור בענין ומה אמור באותו ענין זמן לתורה וזמן לשלמים ומחשבת
 5 פיגול דהא דאיצטריך לרבינוהו משום דאתי מבנין אב דהלן ישרף והוינא ישרף דלא
 6 יפסול דהא זמן לפיכך הוצרך לרבותו: לעשות זמן כמה קמנה כזמן כמה גדולה.
 7 לתורה יום ולילה ולשלמים שני ימים ולילה אחד ונותר נמי מפיגול יליף (שם) מגוש
 8 דעון ען וטמא נמי בהדיא פרשתא כתיב (ויקרא ז) והנפש אשר תאכל וגו':
 הדרן עלך פרת חטאת וסליקא לה מסכת זבחים

המשך ביאור למס' זבחים ליום ראשון עמ' א

35 שְׁנֵאמַר בענין ירידת ה' על הר סיני במתן תורה (תהלים טו ט), 'קול ה'
 36 יחלל אילות ויחשף יערות/ ופירושו, קולו של הקב"ה שנשמע במתן
 37 תורה, והפחיד את העמים החזקים כאילות, והעמידה המשוליים לעצי
 38 היער הופשטו מכבודם. ו'בְּהִיכְלוֹ פִּלּוּ אֹמֵר כְּבוֹד' - ובהיכלו של
 39 כל מלך ומלך, כולו אומר כבוד להקב"ה, לפי שנתקבצו בולם אצל
 40 בלעם הרשע ואמרו לו, מה קול ההמון אשר שמענו, שמא מבול
 41 בא לעולם, (אמר להם) האם ה' למבול יושב' (שם טו ט), כלומר האם
 42 הקב"ה עומד להביא שוב מבול. [אמר להם] בלעם, 'וישב ה' מלך
 43 לעולם', כלומר, כבר נשבע הקדוש ברוך הוא שאינו מביא מבול
 44 לעולם. אמרו לו לבלעם, שמא מבול של מים אינו מביא, אבל
 45 מבול של אש מביא על העולם, שְׁנֵאמַר (שעריה טו טז) 'כי (הנה) באש
 46 ה' נשפט - עושה משפט לאומות העולם. אמר להן בלעם, כבר
 47 נשבע שאינו משחית כל בשר. שאלו האומות את בלעם, ומה קול
 48 ההמון הזה ששמענו. אמר להם בלעם, חמדה מוכה שהיא התורה
 49 יש לו בבית נגזרו שהיתה נגזרה אצלו תשע מאות ושבעים וארבעה
 50 דורות קודם שנקרא העולם וביקש ליתנה לבניו, שְׁנֵאמַר (תהלים טז
 51 א) 'ה' עוז לעמו יתן, רעוה היא התורה שהיא מענום של ישראל.
 52 [מיד] פתחו בולם ואמרו ה' יברך את עמו בשלום'. ומאחר
 53 ומצאנו שאומות העולם הכירו בישראל שהם עמו של הקב"ה ושנתן
 54 להם את התורה, מסתבר שגם יתרו שהתגייר עשה זאת כששמע על
 55 מתן תורה לישראל.
 56 רבי אליעזר אומר, קריעת ים סוף שמע יתרו וכן, שְׁנֵאמַר (יהושע
 57 א) 'וייהי כשמוע כל מלכי האמורי וגו' את אשר הוביש ה' את מי
 58 הירדן מפני בני ישראל וגו' וימס לבכם ולא היה כם עוד רוח מפני בני
 59 ישראל. ואף רחב הזונה סיפריה על פחדם של האומות כששמעו בני
 60 קריעת ים סוף, ואמרה לשלוחי יהושע (שם ב ג) 'כי שמענו את אשר
 61 הוביש - הפך ליבשה ה' את מי ים סוף, ובפסוק שלאחריו נאמר
 62 וינשמע וימס לבבנו ולא קמה עוד רוח באיש מפניכם, ומסתבר שיתרו
 63 התגייר כששמע זאת.
 64 שואלת הגמרא: מאי שנא הָתָם - מדוע שונה הלשון שם כאשר
 65 האומות שמעו על בקיעת הירדן, דְּאָמַר (ליה) - שנאמר שם 'ולא
 66 היה כם עוד רוח', ומאי שנא הָתָם - ומדוע שונה הלשון כששמעו
 67 על קריעת ים סוף, דְּאָמַר - שנאמר 'ולא קמה עוד רוח באיש'.

1 כד) 'ויאמר משה גם אתה תתן פְּדִינֵנוּ זְבָחִים וְעֹלוֹת וְעִשְׂיֵנוּ לַה'
 2 אֱלֹהֵינוּ', ולכאורה תיבת 'זבחים' משמעותה 'שלמים', שהרי 'עולות'
 3 כתוב בנפרד, והכוונה שפרעה יתן להם בהמות להקריב שלמים
 4 ועולות, והלא קודם מתן תורה דינם היה כדון בני נח, ומוכח שבני נח
 5 הקריבו שלמים.
 6 מתרצת הגמרא: כוונת משה היתה שפרעה יתן להם 'זבחים', כלומר
 7 בהמות הנשחטות לאכילה וגם עולות להקריבה.
 8 מקשה הגמרא: והלא כתוב (שם יח יב) 'ויקח יתרו (חוטן)
 9 מִשֶּׁה [עולה וזבחים] לאלהים', ולכאורה הכוונה שקודם מתן תורה
 10 ושריגם היה כדון בני נח) הקריב יתרו עולה ושלמים לה'. מתרצת
 11 הגמרא: הפסוק ההוא בענין יתרו, לאחר מתן תורה הוא דבתיב,
 12 ולאחר מתן תורה כאשר חלה קדושת ישראל על העם, הקריבו עולה
 13 ושלמים.
 14 מקשה הגמרא: הניחא למאן דאמר - מובן הדבר לדעה הסוברת
 15 ש[יתרו] אחר מתן תורה היה, אלא למאן דאמר - לדעה הסוברת
 16 ש[יתרו] קודם מתן תורה היה, מאי איכא למימר - כיצד תישב
 17 את הפסוק שאומר שיתרו הקריב שלמים, הלא לפני מתן תורה
 18 נחשבו כולם לבני נח. דאיתמר - שכך נאמרה מחלוקת האמוראים
 19 בבית המדרש, פני רבי חייא ורבי יהושע פן לוי נחלקו, חד אמר
 20 יתרו קודם מתן תורה היה, וחד אמר יתרו אחר מתן תורה היה.
 21 מתרצת הגמרא: למאן דאמר יתרו קודם מתן תורה היה, קאכבר
 22 כמאן דאמר לעיל ששלמים הקריבו פני נח ועל כן הקריב יתרו
 23 שלמים.
 24 הגמרא תולה את מחלוקת האמוראים (מתי היה מעשה יתרו)
 25 במחלוקת תנאים: בתנאי - כך נחלקו גם התנאים. נאמר בפסוק (שם
 26 ח א) 'וישמע יתרו כהן מדיון, יש לשאול מה שמועה שמע וכן
 27 ונתגזיר - איזו שמועה שמע שהביאה אותו להתגייר. רבי יהושע
 28 אומר, מלחמת עמלק שמע וכן, שהרי פתיב בצדו - כתוב בפסוק
 29 שקדם לביאתו של יתרו (שמות י ג) 'ויחלש יהושע את עמלק ואת
 30 עמו לפי חרב', ומסמיכות הפסוקים יש ללמוד ששמועה זו הביאה
 31 אותו להתגייר.
 32 רבי אליעזר המודעי אומר, מתן תורה שמע [וכן], שבשניתנה
 33 תורה לישראל היה קולו של הקב"ה הולך מסוף העולם ועד סופו
 34 וכל [מלכי] עובדי כוכבים אחותן רעהו פתיבליהו ואמרו שירה,

המשך ביאור למס' זבחים ליום רביעי עמ' ב

10 שהוקדשה לשם עולת יחיד ונשחטה בחורף, שְׁהַכְנִיחָה אַחֲרֵי
 11 שחיטתה לפגנים - אל תוך המחיצות המקיפות את במת הציבור,
 12 קְלִטָּה מְחִיצוֹת לְכָל דָּבָר, שכל דיניה כעולה שהוקדשה לשם במת
 13 ציבור. ואילו רמי בר חמא אומר, שאם הוקדשה לשם במת יחיד,
 14 וללישאן שהשיהא אם זה זמן שנודג בו במת יחיד, אין נודהים בה דיני
 15 במת ציבור.
 16 הגמרא מביאה ספק בענין קליטת מחיצות: פְּעֵי רַבִּי יוֹרְא, עולת -
 17 עולה שהוקדשה לשם בַּמַּת יְחִיד,

1 שנינו בברייתא, שְׁחֻזָּה וְשׁוֹק וְתְרוּמַת לְחֵמֵי תוֹדָה נוֹהֲגִין (בקרשי
 2 במה) [בַּקְּמָה] גְּדוּלָּה, וְאֵין נוֹהֲגִין (בקרשי במה) [בַּקְּמָה] קְמָנָה,
 3 ומשמע שבבמה גדולה הם נוהגים אף בזמן היתר הבמות. מתרצת
 4 הגמרא: אֵימָא - תקן בברייתא ואמור כר, נוֹהֲגִין (בבמה) [בְּזֵמַן
 5 בַּמָּתָה] גְּדוּלָּה, כלומר בזמן איסור הבמות, וְאֵין נוֹהֲגִין (בבמה) [בְּזֵמַן
 6 בַּמָּתָה] - בזמן היתר הבמות, לא בבמת יחיד ולא בבמת ציבור,
 7 וכדברי רמי בר חמא.
 8 אומרת הגמרא: וּפְלִיגָא דְּרַבִּי אֱלֵעָזַר - בדבר זה חולק רמי בר חמא
 9 על רבי אלעזר, דְּאָמַר רַבִּי אֱלֵעָזַר, עולת בַּמַּת יְחִיד - עולה